

Évközi 29. vasárnap – 2010. október 17.

Egy jóhírű, felkapott menedzser épp egy rendkívül fontos tárgyalásra sietett. Most is rohant, mint mindig, ezért az utolsó pillanatokban ért az irodaházhoz. Nem számolt azonban a parkolási nehézségekkel. Hiába körözött márkás autójával, egyetlen szabad parkolóhelyet sem talált. Tudta, hogy még néhány perc, és menthetetlenül elkésik. Ki tudja, lehet, hogy azok a nagy fejesek egy percet sem lesznek hajlandók várni rá. Egyre idegesebben rótt a köröket az irodaház környékén. Kétségbeesésében imádkozni kezdett. „Istenem, ha találok szabad helyet, esküszöm, hogy minden vasárnap elmegyek a misére!” Nem történt semmi. Tovább imádkozott: „Ígérem, Uram, hogyha felszabadítasz egy parkolót az autómnak, minden hónapban rendszeresen meg is gyónok és megáldozok.” Továbbra sem akadt hely. A menedzser így fohászodott: „Istenem, kérlek, segíts! Ígérem, ha végre le tudok parkolni, minden nap olvasom a Bibliát és nem hagyom ki az esti imát!” Egyszer csak három méterrel előtte egy autó elhagyta a parkolót, ő pedig azonnal befarolt a helyére. Megtörölte izzadt homlokát: „Istenem, akkor nem is zavarnálak tovább, épp találtam egy szabad helyet!”

Az imádság az ember pótolhatatlan, állandó kapcsolata az Istennel, nem pedig valamiféle babonás ráolvasás. Milyen fájdalmas jelenség, hogy sokan attól teszik függővé az ügynevezett hitüket, hogy Isten mennyire teljesíti az olykor-olykor, nagy ritkán, különleges szükséghelyzetekben eléje tárt kéréseiket, kívánságaikat. Mintha Isten valamiféle kívánság teljesítő automata lenne, az ima pedig a bedobott aprópénz, aminek fejében máris ki kéne pottyannia a gépből a megrendelt dolognak.

A mai szentírási olvasmányok egyértelműen bemutatják, hogy Istennél nem talál süket fülekre az emberi könyörgés, Ő meg tudja és meg is akarja adni azt, ami teremtményei javára szolgál. Azonban az imádságnak kitartónak és hűségeseznek, állandó jellegűnek kell lennie. Nem mintha Isten a „mennységtől” tenné függővé kéréseink teljesítését. Sokkal inkább azért, mert csak a hűséges, állandó kapcsolatot kifejező imádság teszi lehetővé az ember számára, hogy „meghallgassa Istent”, vagyis felismerje, megértse, elfogadja az Ő akaratát. A dolog ugyanis pont fordítva működik Isten és ember kapcsolatában, mint ahogyan sokan képzelik: nem mi emberek vagyunk jogosultak rákényszeríteni az akaratunkat Istenre, hanem Isten akaratának kell érvényesülnie a mi életünkben. Az imádság nem elsősorban arra szolgál, hogy felsoroljuk Istennek a kívánságainkat, amiket aztán majd számon kérhetünk rajta, hanem inkább arra, hogy mi „hallgassuk meg” Őt, keresve és elfogadva azt, amit valóban adni akar nekünk, s megértve azt, hogy mit vár tőlünk. A babona és az őszinte vallásosság között épp ebben áll a különbség. A babonás ember mindenféle praktikákkal rá akarja kényszeríteni akaratát a természetfölötti erőkre. A vallásos ember pedig aláveti akaratát az Isten irányításának, tudva azt, hogy semmi jobb, semmi boldogítóbb nem történhet vele annál, mint amit az Isten akar. Mennyire fontos

lenne megértenünk ezt a lényeges különbséget, s ennek fényében átgondolnunk imaéletünket!

Az imádság Isten és ember kapcsolatának építéséről, elmélyítéséről szól, nem pedig egy egyoldalú kívánságlista benyújtásáról. Ha személyesen megismertük Istent, eljutottunk az iránta való szeretetteljes bizalomra, csak akkor nem lesz számunkra botrány, ha lesznek kéréseink, amelyek úgymond „nem nyertek meghallgatást”. Mert ez elkerülhetetlen. Istennek nem „kötelessége” megadni mindent, amit kérünk és akkor, amikor kérjük. Számos esetben előfordul, hogy olyasmire vágyakozunk, ami nem válna javunkra, főleg nem szolgálná az üdvösségünket. Az is előfordul, hogy bizonyos kéréseink teljesülése másoknak okozna kárt, vagy hosszabb távon akadályozná Isten terveinek megvalósulását. A valódi imaélet arra szolgál, hogy az ember akkor se keseredjen el, akkor se veszítse el élete értelmét, ha valamilyen, számára éppen fontos kérése, óhaja nem teljesül. A valódi imaéletből nem hiányozhat az Istenre figyelés, Isten szabad szeretetének elismerése. Annak elfogadása, hogy a gyepelő bizony az Ő kezében van, nem a miénkben, s Ő tudja, melyik a helyes irány. Igazából erre az imádságból merített, imádság által táplált bizalomra irányul a fájdalmas kérdés, amit Jézus a mai evangélium utolsó mondatában feltesz. Nem az a kérdés, hogy Isten meghallgatja-e kéréseinket, meg akarja és meg tudja-e adni azt, ami valóban örök boldogságunkat szolgálja. Ez egyértelmű. A kérdés inkább az ember hozzáállása Istenhez. „Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, vajon talál-e hitet a földön?”